

Tomas Janzon.

Janzon släpper sin fjärde skiva

Gitarristen Tomas Janzon är visserligen född i Stockholm. Men han har bott i USA sedan 1990-talet och gjort en fin karriär på jazzscenen där. Först kom han till Los Angeles och studerade gitarr för Joe Diorio, men 2011 flyttade han till jazzens huvudstad – New York – som varit hans musikaliska bas i åtta år nu. När han inte undervisar i klassisk gitarr eller i jazzensemble så hörs han på jazzklubbar som Fat Cat och Smalls i New York och runt om i landet.

Några gånger per år återvänder han till Sverige och ger solokonserter i kyrkor med improvisationer över klassisk musik, jazzmelodier och folketen eller i olika bandkonstellationer, som nyligen när han spelade på Stockholm Jazz Festival ihop med basisten Robert Erlandsson och trummisen Ali Djeridi.

Nu kommer gitarristens fjärde album i eget namn *130th & Lenox* (Changes Music). Skivan spelades in med olika bandformationer under två sessioner – en 2018 och den andra tidigare i år, i Los Angeles respektive New York. Meriterade jazznamn som vibrafonisten Steve Nelson (Dave Holland), trumslagarna Donald Dean (Eddie Harris) och Chuck

McPherson (Freddie Hubbard), basisterna Nedra Wheeler (Horace Tapscott) och Hilliard Greene (Don Pullen) medverkar på albumet.

130th & Lenox är titeln på din nya skiva, det finns en historia bakom flera av låtarna?

– Ja titeln på skivan, *130th & Lenox*, speglar var jag bor. *Latitude Longitude*, som är en av mina egna kompositioner, är en positionsbeskrivning helt enkelt – precis där jag står på gatan utanför min bostad i New York. Att vara på ett visst ställe vid en viss tidpunkt, det är något som vi alla delar, åtminstone för det mesta. En annan av mina kompositioner, *Hypnagogic*, beskriver stadiet innan man faller i djupsömn. *The Crystal* är en omarbetning av folkvisan *Kristallen den fina* som betytt mycket alltsedan min mor sjöng den för mig som barn. *Somewhere Over Stockholm* bygger på en svensk poplåt som ingen hittills lyckas gissa vilken den är. Hälsa era läsare att den som lyckas klura ut vilken det är, får nya skivan av mig som belöning (skratt). Den låten är märkligt nog den som får mest radiospelningar här i USA just nu.

– Albumet är samtidigt en slags dokumentation av min aktivitet här i USA. Tidigare har jag gjort skivor bara med originalmusik, men denna gång har jag även arbetat om flera kompositioner som ligger mig varmt om hjärtat, av upphovsmakare som Sam Rivers, Wayne Shorter, Richard Rogers och Kenny Dorham. Alla musiker som medverkar är inarbetade på olika sätt, Donald Dean och Nedra Wheeler är dock de jag jobbat längst med, och de (samt Chuck McPherson) har även turnerat med mig flera gånger här i Sverige.

Vad är den största skillnaden mellan att arbeta i USA och Sverige?

– Rent musikalisk är det nog ganska annorlunda. Det blir ju lätt intrikat att prata om europeisk och amerikansk jazz – jazzen är ju en amerikansk konstform som anammats av många andra länder, och Sverige har sitt alldeles egna sound. Musiker här i USA ser det ju fortfarande som en i grunden svart konstform. Det gör det intressant och spännande, särskilt djupet och botten i den rytmiska dimensionen i musiken, som också blir någon slags själslig dimension, inte religiöst men åt det hållet. En skillnad, som jag upplever det, är att här i USA lyssnar musikerna verkligen på varandra på klubbarna, man sporrar varandra, utbyter tankar och idéer. Pianisten Kenny Wheeler uppmaning är signifikativt för jazzpulsens här i staterna, då han uppmanar oss musiker att ge upp vårt ego – ta del av samvaron tillsammans och stötta varandra.

Vad händer härnäst?

– Har några spelningar inbokade då vi kommer spela material från nya skivan, bland annat på legendariska Lighthouse i Los Angeles och Smalls i New York. Dessutom Sverige i februari då jag gör en workshop på KMH (Musikhögskolan i Sthlm) och spelar bland annat i Almtuna kyrka i Uppsala.

PATRIK SANDBERG

